

Villing havde virkelig ogsaa haft Ret. Der var overalt i Sognet en voksende Trang til ved denne Lejlighed at hædre Emanuel, som ved sit milde Væsen, sin Ligefremhed og sin altid redbonne Vilje til at imødekomme alles Ønsker efterhaanden havde indtaget endog Vejlbybønderne, saa disse hver Søndag fyldte Kirken indtil sidste Plads. Selv en Mand som Sogneraadsformand Jensen begyndte at gøre ham ærefulde Tilnærmelser, og Dyr læge Aggerbølle havde allerede for længe siden erklæret ham for at være en herlig ung Mand og „en Satans dejlig Prædikant“.

Men ét Bondemenneske var der dog, der endnu ikke havde ladet sig formilde. Det var Maren Smeds, — den lille hæsle Kone, der i sin Tid optraadte ved Emanuels første Møde i Forsamlingshuset. Dette Menneske havde følgende Historie:

Paa Grund af, at hun i sin Ungdom havde tjent som Køkkenpige paa en Herregaard, var hun i lange Tider bleven benyttet som Kogekone ved alle Egnens større Gilder, en Stilling, der skaffede hende baade Ære og gode Dage, indtil den Beskæmmelse overgik hende, at hun kom for Skade at brandsvide Grøden ved en stor Barselfærd, hvor henved hundrede Mennesker var forsamlede. Skønt hendes dalevende Mand, der ved den samme